

kintetben a vezető *minősíthesse is*. Az ilyen minősítés pótolná az Almási-féle terv szerint megkívánt kolloquiumokat. Megfelelő anyag egybegyűlése után a hasonló természetű ügyeket az ügyvédi kar kiválóbb tagjai külön elméleti előadásokban és szemináriumszerű összejöveteleken megbeszélés tárgyává tehetik. Ez a gyakorló-iroda a *klinikai orvosképzésnek* felelne meg. Nézetem szerint a jogi képzést, különösen a gyakorlati képzést is szolgálná, de a szegényvédelem ellátását is kielégítené.

Az iroda törvényi lehetőségét és anyagi kérdéseit ehelyütt nem kívánom érinteni. Ha a terv jó, akkor ezek a kérdések megoldhatók. A befolyó perköltségek és közzvédői díjak is bizonyos anyagi fundamentumot teremtenének.

Hangsúlyozni kívánom azonban, hogy a szegényvédelem és jogi képzésnek ezzel az összekapcsolásával az ügyvédi kar korántsem kíván lemondani arról az erkölcsi természetű előjogáról, hogy a szegényvédelem köztiszttségét betölthesse. Hiszen egyre megy, hogy az ügyvédi kar egyes tagjai látják-e ezt a közmegegyezést, vagy azt az ügyvédképzés szolgálatába is állítják. Azonkívül minden esetre fog akadni elég olyan szegényvédelmi ügy is, melyet akár a kamara, akár a gyakorló-iroda vezetője jobbnak fogja vélni a régi módon ellátatni. De másrészt be kell vallani, hogy — legalább is a mai súlyos helyzetben — az ügyvédi karra eléggé terhes a szegényvédelem, s a jelölt nélkül dolgozó ügyvéd a szegényvédelmi ügyet vajmi gyakran csak megélhetése és fizető ügyfelei sérelmére tudja ellátni.

A jogi képzésnek általam elgondolt módja, úgy hiszem, teljesen megvalósítaná a jelölteknek, ellenőrzés mellett történő, szakszerű gyakorlati kiképzését. De azzal az előnnyel is járna, hogy a *jelölt nem lenne mellékszemély* — mint a nagy ügyvédi irodákban, — aki sokszor, sőt igen gyakran részletmegbízásokat teljesít, hanem önállóan végigvezetné az ügyeket és gyakorlati ideje alatt kizárólag érdemleges jogi munkát végezne, nem látná el a különböző princípálisok képviselői, városatyái, részvénytársasági és egyéb megbízásait. Az ügyek-intézésében nem kellene perhuzási és egyéb taktikákkal a felek jogtalan időnyerési céljait szolgálni, hanem kizárólag jogi szempontokat követhetnének a pervitelben.

Ez a vázlatos terv, mely részleteiben meg gondolásra és kidolgozásra szorul, egyelőre az *Ügyvédek Reformszövetségének* vezetősége előtt fekszik, mely azt magáévá tette. Ezen az úton kellene a felvetett gondolatot az ügyvédi közvélemény nagy nyilvánossága elé vinni és a különböző ellenvélemények vagy kiegészítések után a megvalósítás céljával kitűzni.

Dr. Ballagi Ernő.

A budapesti ügyvédi kamara jelentése az 1926. évről. „Az kell kívánunk, hogy a kormányzat.....alkalmat adjon a munkaerő kifejtésére, módot nyújtson a becsületes munka tisztességes ellenértékének megszerzésére.” Ebben a mondatban csúcsosodik ki az 1926. évben annak a testületnek minden kívánsága, amely testület a konszolidált társadalmi

rend egyik alappillére, a jognak a bíróságokkal egyenrangúnak mindenkor elismert öre. Nem jobbat és többet, egyszerűen megélhetést, kenyeret kíván. S az adatok, melyekkel alátámogatja, a kép, melyet az ügyvédség helyzetéről fest: kétségessé teszik, hogy lehet-e még átfogó segítségről beszélni.

Az ügyvédi kar szaporodása, a perenkívüli ügyek — ideértve az adóügyeket is — számbeli lecsökkenése, a peres ügyek alanyainak gazdasági leromlása, a büntető ügyekben a klientúra fizetőképтелensége: ez a kép, melyet az ügyvédséget és munkaterületét áttekintve — a kamarai jelentés az olvasó elé vetit.

Az orvosság, melyet a kormányzat alkalmazni kíván s amelyet a jelentés gyökeréig vizsgálat alá vesz: a kor édes gyermeke. Nem a földet kívánja megmunkálni és terméke nyebbé tenni, hanem a fa ágait lenyesni, hogy az életből annál több jusson a megmaradt galyaknak. Numerus clausus a nem ismeretlen gyógyszer neve s mikor a kamara a tervvel szembe száll: nem csupán tradíciói szerint jár el, de az észszerűség s a kitűzött cél szolgálatába is állítja érveit. A baj gyökere a súlyosan beteg gazdasági élet lévén, mely kevés, vagy megélhetésre alkalmatlan munkaalkalmakat teremt a numerus clausus nem segíthet a már pályán levőkön és sérti annak a harmadik vagy negyedik generációnak érdekét, amely egészséges gazdasági élet mellett egy számbelileg és értelmileg elsatnyult ügyvédi kart fog találni.

Vizont a helyzet javításának a kamara által felsorolt eszközei: okirati kényszer a tervezettnél az ügyvédségre kedvezőbb formában, a jegyzőknek a magánmunkálatoktól való eltiltása, a végrehajtói díjak s bélyegilletékek előlegezésének megszüntetése, a nyugdíjintézet állami támogatása: habár segítséget és némi javulást jelentenének, semmi esetre sem az ügyvédség megrajzolt súlyos betegségének igazi orvosszerei.

Méltán és joggal emeli fel a jelentés tiltakozó szavát az állampapírok tervezett charitatív valorizációja ellen, amelyet megalázónak és eredménytelennek talál.

Az adatok, melyekkel a polgári, de különösen a büntető igazságszolgáltatás visszaállására reámutat, kikiváncsoznak az ismertetés keretéből. A jelentés idevágó része igazolja azokat, kik azt hirdetik, hogy a háboru a haladást és fejlődést két évszázaddal vetette vissza.

A fegyelmi ügyek szaporodása s a zugirászatnak kellő megtorlás hiján való terjedése teszik kerekké és egyformán sőtétónusúvá azt a képet, melyet a jelentés az ügyvédség mai helyzetéről rajzol.

A jobb jövő reményét ébreszti az ügyvédjelöltek álbejegyzése ellen indított harc, s az ügyvédképzés érdekében megindult mozgalom.

A kamara pénzügyi helyzetéről, a bíróságok ügymenetéről s egyes ügyvédi sérelmekről szóló jelentések zárják be ezt a Höfer-jelentést, amely csak legyőzötteket ismer.

H. L.